

Η εισήγηση του Χρίστου Μπίστη στο πολιτικό διήμερο της ANΤΑΡΣΥΑ στις 27-28 Οκτώβρη στο ΚΥΒΕ Περιστερίου

Να ευχαριστήσουμε πρώτ' από όλα τους συντρόφους από Ιρλανδία και Ισπανία για τα αγωνιστικά μηνύματα των εργαζομένων των χωρών τους που μας μετέφεραν. Το ξέσπασμα και η κλιμάκωση της παγκόσμια οικονομικής κρίσης του καπιταλισμού, που τείνει προς μια καινούργια ύφεση στην Ευρώπη και στον κόσμο ολόκληρο, συνοδεύεται από μια λαιλαπα αντεργατικών μέτρων για το φόρτωμα των συνεπειών τους στις πλάτες των εργαζομένων και ιδιαίτερα των εργαζομένων του Νότου. Η κρίση αυτή είναι που έχει προκαλέσει έναν όλο και πιο έντονο κοινωνικό αναβρασμό με στοιχεία ξεσηκωμού των εργαζομένων ιδιαίτερα στις χώρες της ευρωπαϊκής περιφέρειας, ανάμεσά τους βέβαια και στην Ελλάδα.

Ωστόσο τα εξοντωτικά πακέτα των αντεργατικών μέτρων, είτε στα πλαίσια μνημονίων που έχουν υπογραφεί όπως στην Ελλάδα, την Ιρλανδία και Πορτογαλία, είτε και χωρίς μνημόνια, με άλλα μέτρα που εφαρμόζονται επίσης ανυποχώρητα από αντεργατικές αντιλαϊκές κυβερνήσεις στην Ισπανία και στην Πορτογαλία, δεν έπεσαν από τον ουρανό ούτε αποτελούν έμπνευση της στιγμής. Αποτελούν μεθοδεύσεις και σχέδια επεξεργασμένα εδώ και πολλά χρόνια από την ευρωπαϊκή κεφαλαιοκρατία με στόχο την διεκδίκηση κυρίαρχης θέσης στο διεθνή ανταγωνισμό, που στις σημερινές συνθήκες γίνεται προσπάθεια να επιβληθούν με κάθε μέσο για το ξεπέραςμα της κρίσης σε βάρος της εργατικής τάξης και των λαών.

Ήδη από τη σύνοδο κορυφής της Λισαβόνας το 2000 είχε προσδιοριστεί ο στόχος για τη «μετατροπή της ΕΕ στην πιο ανταγωνιστική οικονομία της γνώσης» μέσα στην επόμενη δεκαετία. Για το σκοπό αυτό επόμενες σύνοδοι επεξεργάστηκαν μέτρα όπως:

- Τη γενίκευση της μερικής και προσωρινής απασχόληση, της μερικής αμοιβής και μερικής ασφάλισης.
- Την αύξηση του ορίου συνταξιοδότησης στα 70 χρόνια στο όνομα της επέκτασης του ενεργού εργάσιμου βίου.
- Την εμπορευματοποίηση και ιδιωτικοποίηση της υγείας και της παιδείας.
- Τη μείωση του λεγόμενου μισθολογικού και μη μισθολογικού κόστους των επιχειρήσεων, με την καθήλωση των μισθών, την απαλλαγή των εργοδοτών από ασφαλιστικές εισφορές, φορολογικές ελαφρύνσεις κ.λπ.
- Τη μείωση επιδομάτων ανεργίας, ασθενείας κ.λπ.

Και ενώ ήδη από τότε η κομισιόν διαμαρτυρόταν για «την ανελαστικότητα της ελληνικής αγοράς εργασίας», κιόλας από τον Μάη του 2005 κυκλοφορούσε η «Έκθεση Σέρκας» που, στηριγμένη στην εκτίμηση για μεγάλη καθυστέρηση της απελευθέρωσης της αγοράς εργασίας στην ΕΕ σε σχέση με τους ανταγωνιστές της των ΗΠΑ, της Ινδίας και της Κίνας, απαιτούσε επιγραμματικά: «ΔΟΥΛΕΙΑ ΟΠΩΣ ΚΑΙ ΟΤΑΝ ΘΕΛΕΙ Ο ΕΡΓΟΔΟΤΗΣ».

Σ' αυτό το πνεύμα είχαν ήδη αρχίσει να προσαρμόζονται οι κυβερνήσεις του ΠΑΣΟΚ και της ΝΔ κιόλας από τις αρχές της δεκαετίας του '90:

- Με τη καθιέρωση της ελαστικής διευθέτησης του συνολικού εργάσιμου χρόνου 6μηνης διάρκειας.
- Με την εισαγωγή της μερικής απασχόλησης στον ευρύτερο δημόσιο τομέα και την επιβολή εκ περιτροπής εργασία από τον εργοδότη
- Με τη διάβρωση των κλαδικών συμβάσεων με Τοπικά Σύμφωνα Απασχόλησης και επιχειρησιακές συλλογικές συμβάσεις.
- Με την αύξηση του ορίου για ομαδικές απολύσεις.
- Με την καθιέρωση δυσμενέστερων όρων αμοιβής και απόλυσης για νεοπροσλαμβανόμενους και για τη χρήση των stage στο δημόσιο.

Τα μέτρα και η επίθεση αυτής της κατεύθυνσης κλιμακώθηκαν μετά το ξέσπασμα της κρίσης πριν και μετά την εφαρμογή των μνημονίων.

- Στην αρχή με το πάγωμα και στη συνέχεια με τη μείωση μισθών και συντάξεων μέσα από την ανατροπή της εισοδηματικής πολιτικής.
- Τη μείωση και στη συνέχεια την κατάργηση του 13^{ου} και 14ου μισθού, της 13^{ης} και 14^{ης} σύνταξης.
- Την καθιέρωση σύμβασης απόκτησης εργασιακής εμπειρίας για νέους ανέργους με το 80% του κατώτατου μισθού.
- Την κατάργηση των συλλογικών συμβάσεων και την εφαρμογή των επιχειρησιακών ή και ατομικών συμβάσεων.
- Την απαγόρευση προσφυγής στη διαιτησία σε περίπτωση αδιεξόδου στις συλλογικές διαπραγματεύσεις.
- Την καθιέρωση της σχέσης 1-10 μεταξύ προσλήψεων και αποχωρήσεων.

Κι ακόμα, σύμφωνα με τις τελευταίες απαιτήσεις της τρόικας που ούτε κι αυτές αποτελούν

έμπνευση της στιγμής αλλά εφαρμογή, επέκταση και σκλήρυνση της γραμμής της Λισαβόνας:

- Ολοκληρωτική κατάργηση των συλλογικών συμβάσεων από υπαγορευμένες υπουργικές αποφάσεις για τον καθορισμό των κατώτερων μισθών και άλλες ρυθμίσεις.
- Εφαρμογή του εξαήμερου με αυθαίρετο προσδιορισμό των ωρών εργασίας χωρίς υπερωριακή αμοιβή.
- Εξοντωτικό περιορισμό των αποζημιώσεων με στόχο την απελευθέρωση των απολύσεων και αντικατάσταση συνολικά του εργατικού δυναμικού με βάση τους κατώτατους μισθούς και μεροκάματα.

Τα μέτρα αυτά συνοδεύτηκαν από την αύξηση της φορομνηξίας σε βάρος του λαού. Τη διάλυση της υγείας, της παιδείας και κάθε μορφής κοινωνικής προστασίας. Το ξεπούλημα όλων των δημόσιων επιχειρήσεων, της γης, του νερού, του ήλιου και του αέρα, των λιμανιών των νησιών και των αεροδρομίων - παράλληλα με την επιβολή του περιβόητου «καταπιστεύματος» σύμφωνα με τις απαιτήσεις των Γερμανών, δηλαδή ενός ταμείου όπου θα κατατίθενται όχι μόνο οι δόσεις των νέων δανείων, αλλά και οι φόροι που θα συλλέγονται από το ελληνικό κράτος κάτω από τον έλεγχο και τη διαχείριση των ξένων δανειστών μέχρι την ολοκληρωτική αποπληρωμή του χρέους. Για τη μετατροπή της χώρας ολόκληρης σε μπανανία και «Ειδική Οικονομική Ζώνη» ακατάσχετης λεηλασίας, για την ενίσχυση της ανταγωνιστικότητας του μεγάλου κεφαλαίου που θα φορτώνει εξοντωτικά την κρίση στις πλάτες του λαού.

Απέναντι σ' αυτή την πολιτική που διέψευσε όλες τις διακηρύξεις για έξοδο από την κρίση κλιμακώνοντας μια πρωτοφανή ύφεση επί πέντε συνεχή χρόνια η οποία μείωσε κατά 25% το ΑΕΠ της χώρας, με αφαίρεση μέχρι στιγμής του 40% κατά μέσο όρο των εργατικών εισοδημάτων, με το κλείσιμο δεκάδων χιλιάδων επιχειρήσεων και με την εκτίναξη της ανεργίας σε πάνω από 1,5 εκατομμύριο, παρά τις αδυναμίες και τον αποπροσανατολισμό του κινήματος από την υπονόμηση του εργοδοτικού και ρεφορμιστικού συνδικαλισμού, οι λαϊκές και εργατικές αντιδράσεις απέκτησαν χαρακτηριστικά κοινωνικής έκρηξης:

- Οδήγησαν σε πάνω από 20 γενικές απεργίες, με συγκεντρώσεις και συλλαλητήρια που ήταν από τα μεγαλύτερα της μεταπολίτευσης και είχαν όλα αντικυβερνητικό αλλά και ολοένα εντονότερο όχι μόνο αντιμνημονιακό αλλά και αντιΕΕ χαρακτήρα.
- Αντίστοιχα ήταν οι ιδιαίτερα μαζικές συνελεύσεις στο κέντρο και τις γειτονιές που επέμεναν να επαναλαμβάνονται ξανά και ξανά παρά τους τόνους των δακρυγόνων και την κρατική καταστολή.
- Ακόμα πριν και μετά τις γενικές απεργίες και τα συλλαλητήρια, ο κοινωνικός αναβρασμός είχε αποκτήσει καθημερινά χαρακτηριστικά με 445 απεργίες και στάσεις

εργασίας μόνο μέσα στο 2011, από τις οποίες 240 στον ιδιωτικό και 90 στο δημόσιο τομέα. Ανάμεσά τους κορυφαίες καταλήψεις και απεργίες σαν αυτές στην Ελληνική Χαλυβουργία που διάρκεσε 9 μήνες, αλλά και οι πολύμηνες καταλήψεις και απεργίες οι οποίες κάποιες φορές έπαιρναν και τη μορφή της «αυτοδιαχείρισης» σαν αυτή του ΑΛΤΕΡ ή ακόμα περισσότερο σαν την κατάληψη και αυτοδιαχείριση που έχουν επιβάλει σήμερα παραδειγματικά οι εργαζόμενοι της Δωδώνης, έχοντας στο πλευρό τους το σύνολο των εργαζόμενων του αγροτοδιατροφικού τομέα και της μικρομεσαίας αγροτιάς.

Μπροστά στο γεγονός ότι παρά τους αγώνες αυτούς η κυρίαρχη πολιτική φαίνεται να συνεχίζεται και να βαθαίνει, και μπροστά στο γεγονός ότι οι εργαζόμενοι ζουν όλο και πιο σκληρά τις συνέπειες της κρίσης με την ανεργία, τους μισθούς πείνας και την εντεινόμενη ανασφάλεια, υπάρχουν πολλοί που προσπαθούν να μας πείσουν για την αναποτελεσματικότητα και την ματαιότητα αυτών των αγώνων. ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ ΨΕΜΑ ΑΠΟ ΑΥΤΟ.

Γιατί είναι οι αγώνες αυτοί που έχουν οδηγήσει σε αδιέξοδο και έχουν ανατρέψει μέχρι στιγμής δύο κυβερνήσεις. Είναι αυτοί που οδήγησαν στην εκλογική καθίζηση και καταλυτική φθορά του πρώην πανίσχυρου αστικού δικομματικού συστήματος, κύριου εκφραστή της ασκούμενης αντιλαϊκής πολιτικής, γκρεμίζοντας το από το 80 και πάνω τοις εκατό του εκλογικού σώματος γύρω στο 40%. Και είναι αυτοί οι αγώνες που έχουν στριμώξει σήμερα στη γωνία τη νέα εθελόδουλη και πραξικοπηματική τρικομματική κυβέρνηση, με επικεφαλής τη ΝΔ και με τους δύο εταίρους, ΠΑΣΟΚ και ΔΗΜΑΡ, να προσπαθούν να σώσουν κάποια προσχήματα για ν' αποφύγουν την ολοκληρωτική τους χρεοκοπία, διαφωνώντας δήθεν για κάποιες λεπτομέρειες, διυλίζοντας δηλαδή το κουνούπι την ώρα που έχουν καταπιεί την γκαμήλα ολόκληρη. Κι αυτό την ώρα που οι Ευρωπαίοι εταίροι και ιδιαίτερα οι Γερμανοί τρέμουν μπροστά στο ντόμινο που θα μπορούσε να προκαλέσει η ρήξη με το ευρώ και την ΕΕ στην Ελλάδα, συγκλονίζοντας ολόκληρη τη Ν. Ευρώπη αλλά και γενικότερα την ιμπεριαλιστική ΕΕ στο σύνολό της.

Ωστόσο οι αγώνες αυτοί, αν και έχουν δημιουργήσει θετικές παρακαταθήκες, για να νικήσουν πραγματικά είναι ανάγκη να αποκτήσουν έναν άλλο, συνολικό και αυτόνομο δικό τους ταξικό, αγωνιστικό και πολιτικά ανατρεπτικό προσανατολισμό. Να βάλουν οριστικά στο περιθώριο το χρεοκοπημένο γραφειοκρατικό και κυβερνητικό συνδικαλισμό. Να προχωρήσουν στο συντονισμό των επιμέρους αγώνων όχι με κάποιες ντουφεκίες στον αέρα αλλά με επαναλαμβανόμενες απεργίες διαρκείας, καταλήψεις και συλλαλητήρια. Για την ανατροπή των εξοντωτικών αντεργατικών μέτρων που δεν απειλούν μόνο τη δική μας ζωή αλλά κι αυτή των παιδιών και των παιδιών των παιδιών μας. Με ένα πανεργατικό παλλαϊκό ξεσηκωμό που θα φέρνει τις τρόικες του εσωτερικού και του εξωτερικού μπροστά στο δίλημμα είτε να πάρουν πίσω τα μέτρα τους είτε να κινδυνέψουν να τα χάσουν όλα.

Το κίνημα αυτό, για να μπορέσει να νικήσει, πρέπει να κατακτήσει τη συνείδηση ότι η πολιτική των μνημονίων δεν παίρνει επιμέρους διορθώσεις και εξανθρωπισμούς. Η ανατροπή της και ακόμα περισσότερο η ρήξη και η έξοδος από το ευρώ και την ΕΕ δεν μπορεί να αποτελέσει επιμέρους διορθωτική κίνηση. Το αναγκαίο μεταβατικό πρόγραμμα για επιμέρους κατακτήσεις, για τη συσπείρωση της εργατικής τάξης, των λαϊκών στρωμάτων και των αντίστοιχων πολιτικών δυνάμεων θα οδηγείται από τη μια παγίδα στην άλλη, με ολέθριες συνέπειες και ήττες, αν δεν προετοιμαστεί για μια συγκεκριμένη αντικαπιταλιστική και αντιμπεριαλιστική στρατηγική, που θα ανταποκρίνεται στις εκάστοτε εθνικές και κοινωνικές ιδιομορφίες, θα στηρίζεται και θα στηρίζει τους αγώνες όλων των λαών της περιοχής, που θ' ανοίγει το δρόμο για την επαναστατική αλλαγή, την εργατική εξουσία και τη σοσιαλιστική προοπτική.

Ο δρόμος αυτός απαιτεί την ενοποίηση όλων των επαναστατικών δυνάμεων της εργατικής τάξης και του λαού. Δεν μπορεί να περιορίζεται σε θεωρίες και διακηρύξεις. Ενώ θα πρέπει να επιδιώκει την ενότητα στη δράση γύρω από κάθε επιμέρους διεκδίκηση και σύμπτωση σκοπών και απόψεων, απαιτεί και προϋποθέτει την αποφασιστική μετωπική ενοποίηση γύρω από ένα κοινό πρόγραμμα και επαναστατική προοπτική. Πρέπει υποχρεωτικά να μπορεί να ξεπερνάει κάθε μορφής ιδιοτέλεια και μικροκομματικό σοβινισμό, χωρίς την αποσιώπηση των διαφορετικών προβληματισμών, δίνοντας προτεραιότητα ωστόσο σε μια ενιαία μετωπική, δημοκρατική αλλά και πειθαρχημένη συγκρότηση. Με τη στήριξη πρώτα και κύρια όχι σε κάποιες ηγεσίες αλλά στην ίδια τη συμμετοχή των αγωνιστών του μετώπου, προετοιμάζοντάς τους για τις σκληρές μάχες που έρχονται.

Οι δυνατότητες είναι εδώ. Με τη συσπείρωση και ενεργοποίηση όλων των αγωνιστικών δυνάμεων του κινήματος. Με την αποφασιστική και καλοζυγισμένη τους παρέμβαση που μπορεί στις σημερινές συνθήκες να επηρεάζει και να αλλάζει συσχετισμούς. Όπως έγινε αρκετές φορές στην περίοδο αυτή όπου η κατεύθυνση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ για επαναλαμβανόμενες απεργίες και ένα παρατεταμένο και μαχητικό εργατικό διεκδικητικό κίνημα απέκτησε υποστηρικτές από κάθε κατεύθυνση. Όπως έγινε και στο τελευταίο γενικό συμβούλιο της ΑΔΕΔΥ, όπου η πρόταση των «Παρεμβάσεων» λίγο έλειψε να κερδίσει την πλειοψηφία, παρά τις αμφιταλαντεύσεις των συνδικαλιστών του ΣΥΡΙΖΑ και παρά το ότι η παράταξη του ΠΑΜΕ αποφάσισε τελικά με αχαρακτήριστη ηττοπάθεια να ψηφίσει την τελευταία στιγμή διασπαστικά για μιαν ακόμα ντουφεκιά στον αέρα από κοινού με την ΠΑΣΚΕ. Αυτή η απόφαση ωστόσο δεν πρέπει εμάς να μας κάνει να εγκαταλείψουμε την προσπάθεια για μια απάντηση που θα αντιστοιχεί πραγματικά στην επίθεση που δεχόμαστε.

Γιατί εμείς και θέλουμε και μπορούμε.

ΓΙΑΤΙ ΕΧΟΥΜΕ ΤΗΝ ΤΟΛΜΗ Ν' ΑΓΩΝΙΣΤΟΥΜΕ

ΓΙ' ΑΥΤΟ ΜΠΟΡΟΥΜΕ

ΓΙ' ΑΥΤΟ ΕΧΟΥΜΕ ΚΑΙ ΤΗΝ ΤΟΛΜΗ ΝΑ ΝΙΚΗΣΟΥΜΕ